

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/13/2017
Identifikačné číslo spisu: 7017200426
Dátum vydania rozhodnutia: 09.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7017200426.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): H. T., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Marocké kráľovstvo, t.č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, zastúpeného Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, 041 78 Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sa/18/2017-45 zo dňa 20. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sa/18/2017-45 zo dňa 20. júna 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-18-010/2017-DT zo dňa 30.05.2017 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) zaistil sťažovateľa. V zmysle § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. žalovaný zaistil sťažovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 30.08.2017.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ bol dňa 30.05.2017 vrátený na územie Slovenskej republiky z Belgického kráľovstva v zmysle Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „nariadenie Dublin III“). Ako účel

zaistenia stanovil výkon trestu vyhostenia, ktorý bol sťažovateľovi uložený trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016, ktorým bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva.

3. Žalovaný konštatoval, že sťažovateľovi neuložil miernejšie donucovacie opatrenie v zmysle § 89 zák. č. 404/2011 Z.z., pretože nie je schopný zložiť peňažnú záruku ani splniť podmienky pre uloženie povinnosti hlásenia pobytu. Stanovenú dĺžku doby zaistenia sťažovateľa odôvodnil potrebou zabezpečenia náhradného cestovného dokladu, pričom žalovaný uviedol, že pri stanovení dĺžky doby zaistenia prihliadol na predošlé zaistenie sťažovateľa za účelom trestu vyhostenia, v ktorej sa nezabezpečil náhradný cestovný doklad.

4. Žalovaný konštatoval, že vzhľadom na existenciu vyššie spomínaného trestného rozkazu, ktorým bol sťažovateľovi uložený trest vyhostenia na 15 rokov a existenciu uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. „2T/2016“ zo dňa 09.03.2016, ktorým bol tento prepustený z väzby na slobodu s tým, že sa ihneď realizuje trest vyhostenia, je zaistenie sťažovateľa v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“). Zároveň s poukazom na čl. 8 ods. 1 Dohovoru konštatoval, že neboli zistené skutočnosti a dôvody, brániace jeho „administratívne vyhosteniu“.

5. Dĺžku doby zaistenia odôvodnil potrebou vykonať všetky dostupné úkony smerujúce k zabezpečeniu výkonu trestu vyhostenia sťažovateľa na územie Marockého kráľovstva, pričom táto doba sa môže skrátiť. Zároveň konštatoval, že dobu zaistenia stanovil s prihliadnutím na predošlé zaistenie sťažovateľa v dobe od 23.04.2015 do 23.07.2015 a od 09.03.2016 do 08.09.2016.

II.

Konanie na Krajskom súde

6. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- žalovaný s poukazom na § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. nedostatočne zistil skutkový stav veci, nedoplnil dokazovanie o zistenie potrebných skutočností, najmä tie, pre ktoré došlo k ukončeniu zaistenia sťažovateľa za rovnakým účelom v roku 2016 a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne nesprávnemu právnenému posúdeniu veci;
- rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k účelnosti a efektívnosti zaistenia, ako aj vo vzťahu k stanoveniu dĺžky doby zaistenia;
- žalovaný vec nesprávne právne posúdil a porušil ust. § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z., § 32 ods. 1 a § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov;
- vzhľadom na predošlé zaistenie za účelom výkonu trestu vyhostenia, ktoré bolo z dôvodu zániku účelu ukončené, preskúmané rozhodnutie je nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, lebo nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať trest vyhostenia a naplniť účel zaistenia. Poukázal na rozhodnutie Súdného dvora vo veci Kadzoev, C-357/09, bod 70: „Možnosť umiestniť osobu do zaistenia z dôvodov verejného poriadku a verejnej bezpečnosti nemožno založiť na smernici 2008/11. Žiadna z okolností uvedených vnútroštátnym súdom (agresívne správanie; žiadne zdroje obživy; žiadne ubytovanie) teda nemôže sama osebe predstavovať dôvod na zaistenie podľa ustanovení tejto smernice.“

7. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že sťažovateľovi nebolo možné vyhovieť z dôvodov stručne načrtnutých v nasledujúcich bodoch.

8. Krajský súd mal za to, že zaistením sťažovateľa v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. nedošlo k porušeniu článku 3 Dohovoru. Preto držanie sťažovateľa v zaistení za účelom prípravy alebo výkonu Dublinského transferu nie je ani v rozpore s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Predpokladom zaistenia v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. bolo naplnenie účelu

zaistenia, ktorým má byť „zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013), ktorým aj žalovaný účelnosť zaistenia zdôvodňoval“.

9. V prípade sťažovateľa nebolo lustráciou v informačných systémoch zistené, že existujú prekážky vyhostenia, pre ktoré bol i v minulosti sťažovateľ zaistený. Sťažovateľ opustil územie Slovenskej republiky a vycestoval na územie iného štátu únie bez príslušných oprávnení, odkiaľ bol navrátený podľa Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi bol uložený trest vyhostenia, mal sa zdržiavať na území Slovenskej republiky a nemal opustiť jeho územie a vycestovať na územie iného štátu únie bez príslušných oprávnení.

10. Nebola preukázaná existencia prekážok vyhostenia právnej povahy, resp. že nie je reálny predpoklad vyhostenia, napríklad z dôvodu, že sťažovateľ nedisponuje platným cestovným dokladom a štát, ktorého je občanom, mu nový cestovný doklad odmieta vydať.

11. Faktickému prevozu sťažovateľa z Belgického kráľovstva „do krajiny zodpovednej za prípravu jeho vyhostenia z územia Slovenskej republiky predchádzalo rozhodnutie o jeho vyhostení, pričom k realizácii môže dôjsť po nevyhnutne potrebnom čase, preto správny orgán bral do úvahy skutočnosť, že sa budú sa vykonávať úkony smerujúce k jeho realizácii, čo bude trvať určitú dobu, pretože ide konanie smerom do iného štátu, ktorý priamo nesusedí so Slovenskou republikou. Správny orgán pri stanovení dĺžky doby zaistenia určil konkrétnu dobu času zaistenia“. Dobu zaistenia považoval za odôvodnenú aj vzhľadom na súčasnú situáciu v oblasti migrácie.

12. Námietky o nepreskúmateľnosti preskúvaného rozhodnutia považoval za nedôvodné a odvodené od subjektívnej predstavy sťažovateľa o tom, ako podrobne by malo byť rozhodnutie správneho orgánu odôvodnené, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10SZA/23/2015. Podľa krajského súdu námietka o nedostatočnom odôvodnení stanovenej dĺžky zaistenia nemohla vo svetle dôvodov rozhodnutia žalovaného (nutnosť vybavenia všetkých potrebných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu nutnému k reálnemu výkonu vyhostenia) obstať a započítanie zaistenia, ktoré je opakované nemá opodstatnenie. V danom prípade bola stanovená doba zaistenia náležite odôvodnená na individuálnom princípe, pričom „maximálnu dobu zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, žalovaný zdôvodnil náležite“.

13. Krajský súd mal za to, že žalovaný sa v odôvodnení preskúvaného rozhodnutia s možnosťou využitia miernejších opatrení zaoberal dostatočne.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

14. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t.j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

15. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- vec nesprávne právne posúdil, pretože na prejednávany prípad aplikoval nesprávny právny predpis, a

to nariadenie Dublin III, pričom na zaistenie sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. je nutné aplikovať Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „návratová smernica“);

- s ohľadom na zánik oprávnenosti pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky po zamietnutí žiadosti o udelenie azylu Migračným úradom, nesprávne odôvodnil jeho povinnosť zotrvať na území Slovenskej republiky tým, že mu bol uložený trest vyhostenia;
- nesprávne konštatoval, že sťažovateľ neuviedol, že v jeho veci existujú prekážky vyhostenia, pričom sťažovateľ na tento účel navrhoval vykonať dôkaz listinou;
- sa s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sza/8/2015 a 1Sza/9/2016 odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu;
- aplikáciou nariadenia Dublin III sa nesprávne vysporiadal s námietkou nedostatočného odôvodnenia stanovenej doby zaistenia;
- nereagoval na nedostatok odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, spočívajúci v nepreskúmateľnosti ako žalovaný pri stanovení doby zaistenia zohľadnil predchádzajúce zaistenia sťažovateľa;

16. Záverom navrhol, aby kasačný súd zmenil rozhodnutie krajského súdu, zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby kasačný súd nariadil jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia a priznal mu právo na náhradu trov konania podľa v kasačnej sťažnosti predloženého vyčíslenia.

B)

17. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti napriek výzve krajského súdu zo dňa 10.07.2017 v stanovenej lehote nevyjadril.

IV.

Právny názor kasačného súdu

18. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladením na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) s poukazom na § 453 ods. 3 S.s.p. dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

19. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. augusta 2017 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

20. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) kasačný súd s prihladením na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) zdôrazňuje, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na

druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

21. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

22. V súvislosti s uvedeným sa kasačný súd stotožnil s námietkou, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite došlo nesprávnemu právnemu posúdeniu spočívajúce v aplikácii nesprávneho právneho predpisu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa čl. 1 návratovej smernice touto smernicou sa ustanovujú spoločné normy a postupy, ktoré sa majú uplatňovať v členských štátoch na návrat neoprávnených a zdržiavajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín v súlade so základnými právami ako všeobecnými zásadami práva Spoločenstva a medzinárodného práva vrátane záväzkov týkajúcich sa ochrany utečencov a ľudských práv.

Podľa čl. 1 nariadenia Dublin III toto nariadenie stanovuje kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanú v jednom z členských štátov štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti (ďalej len "zodpovedný členský štát").

23. Z obsahu preskúvaného rozhodnutia, ako už bolo v bode 1 tohto rozsudku uvedené, vyplýva, že žalovaný rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., t. j. na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia s poukazom na existenciu rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016 zo dňa 09.03.2016, ktorým bol sťažovateľovi okrem iného uložený trest vyhostenia na pätnásť rokov a uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016 zo dňa 09.03.2016, ktorým bol sťažovateľ prepustený z väzby s tým, že sa ihneď zrealizuje trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

24. Napriek konkrétnej citácii zákonnej formulácie použitého zaistovacieho dôvodu, krajský súd (i keď spočiatku konštatoval, že účelom zaistenia sťažovateľa bol výkon trestu vyhostenia) v ďalšej časti (bod 48) odôvodnenia svojho rozsudku už uvádzal, že „Predpokladom zaistenia žalobcu v zmysle citovaného ustanovenia bolo naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013“. Rovnako argumentoval aj v nasledovných bodoch rozsudku (okrem bodu 44. napr. 51., 58., 61.) a i keď na niektorých miestach opäť odkazoval na žalovaným použitý účel zaistenia sťažovateľa t.j. výkon trestu vyhostenia, z napadnutého rozsudku je zjavné, že preskúvané rozhodnutie skúmal vo vzťahu k nariadeniu Dublin III., (podľa ktorého síce bol sťažovateľ pôvodne vrátený na územie Slovenskej republiky, ale v následnom štádiu postupu správneho orgánu toto nariadenie nebolo relevantnou právnou úpravou pre zdôvodnenie zaistenia sťažovateľa /inak by bol aplikoval ust. § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z., t.j. na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, pričom pod osobitným predpisom podľa tohto ustanovenia je nutné chápať práve nariadenie Dublin III./ .

25. Vychádzajúc takto z aplikácie nesprávneho predpisu (nariadenie Dublin III.) a /fakticky/ aj z nesprávneho /nepríslušného/ ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z., súd vyvodzoval čiastkové závery o aplikácii miernejších donucovacích opatrení, o stanovení dĺžky doby zaistenia / s odkazom na čl. 28 ods. 2 cit. nariadenia/, o posúdení účelnosti zaistenia a tiež aj o neporušení čl. 3 a čl. 5 ods. 1 písm. f Dohovoru, čo následne vyústilo do záverečnej konštatácie o zákonnosti a vecnej

správnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného.

26. Vzhľadom na zistené primárne pochybenie súdu spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci a z toho dôvodu zároveň vyplývajúce nerešpektovanie ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (pod ktorou je v zmysle ústavných princípov podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku), však možno označiť takýto záver krajského súdu za neopodstatnený a zmätočný.

27. Kasačný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje potrebu rozlišovania medzi jednotlivými zákonnými predpokladmi zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny vyplývajúcej z právnej úpravy v zák. č. 404/2011 Z.z. , špecifickými okrem iného svojim konkrétnym účelom.

28. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zaistil sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) cit. zákona za účelom výkonu uloženého trestu vyhostenia, zatiaľ čo krajský súd ho fakticky podrobil prieskumu z hľadiska podmienok uplatňovaných pre zaistenie podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c) cit. zákona odkazujúc na nariadenie Dublin III. (stanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov), ktoré sa na účel pre ktorý bol sťažovateľ napadnutým rozhodnutím zaistený nevzťahuje.

29. S odkazom na potrebu eurokonformného výkladu zákona o pobyte cudzincov bolo potrebné žalovaným aplikované ustanovenie § 88 ods. 1 písm. b) vykladať v súlade s návratovou smernicou vzťahujúcou sa na osoby, ktoré nespĺňajú alebo prestali spĺňať podmienky pre vstup či pobyt v členskom štáte Európskej únie a v jej zmysle a v zmysle s ňou súvisiacej judikatúry posúdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia v intenciách dôvodov podanej správnej žaloby

V.

30. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd v konaní vec nesprávne právne posúdil aplikáciou nesprávnej právnej normy a nerešpektoval tak ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu posudzujúceho zákonnosť zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. zák. č. 404/2011 Z.z., čím naplnil dôvody podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) S.s.p. , preto považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 1 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

31. Podľa § 462 ods. 1 S.s.p. platí, že ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

32. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne posúdiť preskúmané rozhodnutie v intenciách dôvodov podanej správnej žaloby a dať sťažovateľovi dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na tam vznesené námietky.

33. O nároku na náhradu trov kasačného konania nerozhodol s poukazom na ustanovenie § 467 ods. 3 S.s.p., podľa ktorého ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.